

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sdo/14/2015
Identifikačné číslo spisu: 7614219988
Dátum vydania rozhodnutia: 24.02.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:7614219988.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: Ing. L. Z., bytom R., proti odporcovi: Mestský úrad Gelnica, so sídlom Banícke námestie 4, Gelnica, zastúpený JUDr. Monika Meňhertová, advokátka, Floriánska 16, Košice, v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom orgánom verejnej správy a o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14. mája 2015, č. k. 6S/11/2015 - 52, jednohlasne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o dovolaní z a s t a v u j e .

Účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) uznesením zo dňa 14. mája 2015, č.k. 6S/11/2015 - 52, zastavil konanie podľa § 250d ods. 3 v spojení s § 250v ods. 8 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) o návrhu navrhovateľa, ktorým sa navrhovateľ domáhal vydania rozhodnutia o splnení podmienok pre zaradenie do výberového konania v zmysle zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme, ktorý návrh krajský súd posúdil ako návrh na začatie konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánom verejnej správy - odporcu.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu navrhovateľ podal dovolanie. Posudzujúc podanie dovolania navrhovateľa v zmysle § 246c ods.1 v spojení s § 41 ods.2 O.s.p. navrhovateľ žiadal, aby dovolací súd uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

V dôvodoch dovolania navrhovateľ poukazom na skutkový stav v danej veci vytykal krajskému súdu, že sa náležite vecou nezaoberal, že vo veci nevykonal v súčinnosti s navrhovateľom žiadne dôkazy a neskúmal, či odporca postupoval pri výberovom konaní v súlade so zákonom. Namietal, že dôvody uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajského súdu sú nedostatočne podložené a nepravdivé, vychádzajúce z nedostatočne zisteného skutkového stavu a bez riadneho právneho odôvodnenia. Dôvodil, že napadnuté uznesenie krajského súdu trpí nedostatkom dôvodov, a preto je nepreskúmateľné. Tvrdil, že postupom krajského súdu mu bola odňatá možnosť konať pre súdom, čo je

dôvod pre podanie dovolania podľa § 241 ods. 2, O.s.p. v spojení s § 237 O.s.p. V doplnení dovolania navrhovateľ zdôraznil, že postupom odporcu ako aj súdu boli porušené jeho práva garantované Ústavou SR.

Odporca k dovolaniu navrhovateľa sa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po prejednaní dovolania navrhovateľa dospel k záveru, že konanie o tomto dovolaní je potrebné zastaviť.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Opravný prostriedok je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (§ 246c ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Piata hlava piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravuje konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy (§ 250v O.s.p.), pričom v súlade s ustanovením § 250v ods. 8 O.s.p. sa na toto konanie použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak.

Podľa § 250v ods. 7 O.s.p. proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok.

Postup súdu a rozhodovanie vo veciach ochrany pred nezákonným zásahom orgánom verejnej správy je v ustanovení § 250v O.s.p. upravené ako celok a je konaním jednoinštančným. Ustanovenie § 250v ods. 7 O.s.p. prípustnosť akéhokoľvek opravného prostriedku v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy celkom vylučuje.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc s citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Zo žiadneho ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve a teda ani v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa piatej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 250v O.s.p.).

Zo skutkových okolností danej veci je zrejmé, že v danom prípade navrhovateľ podal dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, proti ktorému zákonodarca nepripúšťa opravný prostriedok. Z citovaných zákonných ustanovení jednoznačne vyplýva, že vo veciach správneho súdnictva a teda ani v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy Najvyšší súd Slovenskej republiky nie je súdom dovolacím.

Z uvedeného plynie záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať, z ktorých dôvodov neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. konanie vo veci zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

Uvedený právny záver rešpektuje aj dnes už konštantná judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (k tomu pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 87/09 a sp. zn. IV. ÚS 208/08). Ústavný súd taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú

čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. V danej súvislosti nesmie byť máťúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (k tomu pozri rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 208/08 - www.concourt.sk).

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. tak, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.